

“Bodiroga ha estat sempre el meu mirall”

“Hi va haver un moment en què lluitava pel millor contracte possible, però ara mateix Girona té tot el que necessito per gaudir, un gran equip i una gran ciutat”

És una situació estranya, però Marta Xargay, que no és a l'Uni, és la que em va recomanar que vingues aquí

Amb el temps he après que les grans jugadores són les que milloren els seus equips, no les que fan més punts

Sonja Vasic (fins fa pocs mesos Sonja Petrovic) va ser l'MVP de l'Eurolliga el 2018 i és reconeguda com una de les millors jugadores del món. Ha jugat en els millors equips europeus i el seu fitxatge per l'Spar Citylift ha estat, doncs, una de les sorpreses de l'any. Amb el seu marit, Milos Vasic, remer olímpic, van decidir que Girona era el lloc ideal per preparar-se plegats per a Tòquio 2020.

Fitxar per l'Spar Citylift va ser un moviment inesperat. Per què va escollir Girona?

La idea va començar a prendre forma la temporada passada a Kursk. Marta Xargay, que és de Girona i una gran seguidora de l'equip, va fer que m'aficionés també als partits de l'Spar Citylift. És un equip que, per la forma de jugar que tenien amb Èric Surís, em va atreure des del principi i també per les ganes que veia que tenia el club per situar el seu nom en el bàsquet europeu.

Dit això, era una jugadora econòmicament fora de l'abast del club.

Feia molts anys que era a Rússia i hi ha un moment en la trajectòria de cada esportista en què sempre lluites no només per les victòries, sinó també pel millor contracte possible, però estic en un moment en què ja he fet tot el que volia en la meva carrera en aquest sentit. Ara el que vull és gaudir del bàsquet a la pista i tornar a reviure sensacions de quan començava a jugar en què ho feia sobretot perquè m'agrada, perquè em divertia i no només per guanyar-me un contracte. Girona tenia tot el que necessitava. Un gran equip, un entrenador jove que dona espai a les jugadores i una ciutat perfecta per a la vida en parella.

Es pot considerar que Marta Xargay va fer d'intermediària?

Sona estrany perquè no és una persona del club, però ella sabia el que jo buscava i quan em va dir: “Per què no vas a Girona?”, en una setmana ho vam tancar tot. Va ser molt ràpid.

Laia Palau també devia ajudar en aquesta decisió, no?

Quan ella va saber que em plantejava venir, va ser la que més va insistir perquè fitxés [riu]. Que hi fos era un plus. M'encanta jugar amb la Laia. És una jugadora que ho fa tot fàcil.

Quins records té de quan jugava amb la Laia a Praga?

Van ser els millors anys de la meva carrera. Vam guanyar l'Eurolliga, cada temporada arribàvem a la final a quatre i el club estava format per persones excepcionals que només pensaven en com ajudar les jugadores en el dia a dia. Ella va tenir una part de culpa en el meu creixement com a jugadora. Et feia veure coses a la pista que tu no eres capaç de copsar a cada moment. Sempre ha estat com una entrenadora. Praga, a més, és una ciutat molt més atractiva per jugar, en tots els sentits, que les ciutats russes i de l'est d'Europa on hi ha bàsquet femení d'elit. M'alegra veure que aquesta temporada tenen un molt bon equip i també per l'entrenadora, Natália Hejková, que és un mite del bàsquet.

Del que ha vist fins ara a Girona, és el que s'esperava?

Fins i tot millor. La gent és molt amable. El club també ha fet molt fàcil la meva arribada, sobretot durant els primers dies, que van ser una mica bojos perquè després de dos entrenaments ja vaig jugar el primer partit. Ara necessito acostumar-me a l'equip i que l'equip s'acostumi a mi perquè elles ja jugaven força bé sense mi i no vull que hagin de canviar gaire res per culpa meva. Intento trobar el meu lloc sense que això dificulti el nostre joc col·lectiu.

També arriba després d'una lesió complicada al genoll. Se sent totalment recuperada?

La primera setmana em vaig sentir força bé; però després d'encadenar alguns partits seguits en l'Eurolliga i la Lliga Femenina he notat que encara em costa recuperar-me d'un partit a l'altre perquè van ser tots duels molt exigents. No he tingut mai grans lesions, però aquest genoll m'ha molestat força els últims deu anys. Confio, però, que quan arribin els partits més importants de la temporada estigui molt millor.

Coneix perfectament la dinàmica de l'Eurolliga. La Lliga Femenina l'està sorprenent?

Encara no conec moltes jugadores, però veig que uns quants equips han fet un pas endavant; segurament quan juguen contra nosaltres estan més motivades perquè per alguna cosa som les campiones. I tampoc és fàcil encadenar mentalment i físicament partits d'Europa i de la lliga, però pel bàsquet femení és bo que la lliga sigui com més competida millor.

Quins records té de la seva etapa a l'UB Barça?

Ara soc una persona completament diferent. Llavors era una noia de 17 anys, però va ser una lliçó de vida important per a mi. Vaig veure per primer cop com era el bàsquet professional, però lluny de casa vaig tenir moments molt durs perquè a vegades tenia partits en què jugava vint minuts i feia 20 punts i d'altres en què només en jugava cinc i no en feia cap. Vaig descobrir la diferència entre ser una júnior a Belgrad i una integrant d'un equip d'una gran lliga. Això sí, vaig descobrir una gran ciutat en què, com a Girona, tothom va ser extremadament amable amb mi. Aquella experiència també m'ha ajudat a prendre la decisió d'aquest any. Això ho visc per exemple a Fontajau, quant sento el suport total de l'afició. Penso que potser el genoll no està bé i que no hauria de saltar per cada pilota al terra, però quan sento els seus crits dic: "Què carai, ho provaré un cop més i un cop més."

Belgrad és una de les capitals del bàsquet europeu. Com va començar a jugar?

El meu pare havia jugat a bàsquet i era un àrbitre també molt famós. Quan érem petites la meva germana i jo passàvem molt de temps amb ell, quan entrenava nens, i la pilota ens cridava. Primer ell no veia gaire bé que comencés a entrenar-me perquè sabia que en l'esport, sovint, no tot és tan perfecte com sembla. Però no vam cedir i finalment ell mateix va muntar un equip a l'escola i vam acabar jugant quatre anys a l'Estrella Roja abans d'arribar a Barcelona. Era el meu pare i també el meu entrenador. La meva germana, a més, era la gran i sempre

em protegia. Recordo que jugàvem com cent partits a l'any, però són els millors records que tinc del bàsquet, els d'aquella època. Ets a la pista sense pensar en punts i estadístiques. Només gaudeixes del moment.

El bàsquet està per sobre del futbol a Sèrbia?

El futbol encara té més seguidors, però pel que fa a èxits no hi ha res comparable amb el bàsquet. Quan aconseguixes un èxit internacional és com si tornessis de la guerra. Els fans se't tiren a sobre literalment. És una bogeria. És quan nosaltres veiem que tot el que hem fet a la nostra vida, bo o dolent, ha servit per a alguna cosa.

El títol europeu del 2015 va ser un punt d'inflexió?

És el moment que va canviar definitivament la nostra selecció femenina. Per mi, que havia estat de baixa a la selecció per lesions, va ser un torneig perfecte, sobretot a partir dels quarts de final. Nosaltres mateixes ens fregàvem els ulls pel joc que estàvem fent. La medalla de bronze olímpica a Rio, però, està encara per sobre. Ja estava plenament dins de l'equip i anar als meus primers Jocs Olímpics i guanyar una medalla és una cosa que cap de nosaltres havia pogut somiar.

Com és el bàsquet femení al seu país?

La lliga no té gaire nivell. Hi juguen jugadores molt joves; les més grans només es queden per raons familiars moltes vegades. Totes les que estem a la selecció estem fora, però hem avançat. Abans la federació no ens feia ni cas. No teníem ni roba ni llocs bons per entrenar-nos. Ara la cosa ha canviat, però és molt difícil que la gent del carrer vegi el bàsquet femení com el masculí. Qualsevol esforç que es faci en aquest sentit des de la federació l'agraïm.

L'experiència a la WNBA va ser bona?

Les jugadores europees hem d'acceptar que quan hi anem tenim un rol secundari. Sempre hi ha les americanes al davant. Allà es prioritza el físic, tant en atac com en defensa. Gairebé no pots entrenar-te perquè estàs tot el dia viatjant, jugant partits cada dos dies. No són partits de bàsquet. És show business total. T'expliquen moltes històries de la WNBA, però fins que no ho veus amb els teus propis ulls no t'ho creus.

Tornem a Girona. L'ambició de guanyar tots els títols estatals és desmesurada?

De moment ja he vist que dos partits a la setmana xuclen molta energia i veurem com arribarem al final de la temporada, però a l'equip tenim clar que la prioritat són la copa i la lliga.

I a Europa?

Anirem partit a partit. Algunes derrotes han estat per pocs punts, com ara contra el Schio, el Gdynia o a casa contra el Fenerbahçe. Fa pinta que tot estarà obert fins a l'última jornada. El que volem és jugar bé i lluitar tots els partits fins als últims minuts. No tenim una plantilla tan forta com la de molts rivals, però som un equip amb cor. El que volem fer és tornar a casa i dormir bé sabent que hem fet un gran partit.

Pot jugar en moltes posicions, però quina és la seva preferida?

De petita jugava de base i m'agradava molt. Per això dic que no tinc el cervell d'una tiradora clàssica exterior perquè sempre estava acostumada a passar la pilota. M'he hagut d'acostumar amb el temps a canviar de xip

perquè els alers se suposa que hem d'anotar com més punts millor. He fet i faig de tot perquè amb la selecció jugo també de pivot, però on puc rendir i ajudar més l'equip és en la posició de 3.

El joc de l'Uni exigeix aquesta temporada una gran capacitat defensiva. Està preparada?

Ja no puc córrer i saltar com quan era petita, però puc fer moltes altres funcions sobretot en els bloquejos perquè tinc més volum i alçada que altres jugadores, per defensar aleres altes en l'Eurolliga que són també molt bones tiradores.

L'han comparat amb Bodioga.

Des que era molt jove és un jugador que sempre m'ha enamorat, no només per com jugava, sinó per com tractava els seus companys, la seva actitud a la pista. Va ser un jugador que sempre influïa positivament en el seu equip. Hi ha grans jugadors que no fan guanyar els seus equips. Ell no era d'aquests. Sempre mirava vídeos seus per aprendre coses. De noies, una referent per a mi va ser Penny Taylor. Vaig jugar amb ella a Phoenix. Com a alera podia fer de tot: tirar, penetrar, jugar d'esquenes, agafar rebots i sempre aconseguia millorar el rendiment de les seves companyes. Amb el temps he après que el més important és ajudar el meu equip a guanyar partits i oblidar-me de qualsevol objectiu personal, com ara fer punts o que et donin un MVP.

Sembla que marit i muller podrieu celebrar el primer aniversari de boda a Tòquio, no?

En Milos ja està classificat per a la seva prova. Nosaltres tenim un preolímpic a Belgrad, però no serà fàcil perquè vinc d'una lesió i tenim altres jugadores que estan tocades. Si estem més o menys bé de salut crec molt en nosaltres perquè tenim aquest caràcter típic dels serbis, que no ens agrada perdre. Potser hi ha altres equips que tenen més talent que nosaltres, però cap lluitarà més que nosaltres. Moltes sabem, a més, que poden ser els nostres últims Jocs i això ens dona més força. Estarem ultramotivades.

Es veu jugant amb 40 anys com Laia Palau?

L'únic pla ara mateix és arribar bé als Jocs Olímpics i després ja veurem com em sento. Segur que fins als 40, no. És una pena però el meu genoll no em donarà aquesta possibilitat. La gent em diu que no soc tan gran, però tinc moltes temporades de càrrega perquè vaig començar molt jove i això compta. Penso també a tenir una família i si tinc fills segur que voldré estar retirada. Amb l'experiència que tinc amb les lesions sé que no puc planejar coses a llarg termini. És un esport amb molt de contacte i hi ha coses que no pots controlar. No sé si serà l'última temporada, però en tot cas el que faré és gaudir del bàsquet.

Es veu d'entrenadora

No crec que tingui la personalitat adequada per ser-ho. Molts entrenadors em diuen que seria bona perquè veig moltes coses a la pista, però he après també que en el bàsquet femení és molt important la psicologia i no sé si podria controlar tantes coses alhora. Potser em quedo en el bàsquet, però no crec que ho faci com a entrenadora.

Publicat a:

-L'Esportiu. Nacional 29-12-2019, Pàgina 8

-L'Esportiu. Girona 29-12-2019, Pàgina 8

Font del document:

<http://www.lesportiudecatalunya.cat/basquet/article/1717332-bodioga-ha-estat-sembla-el-meu-mirall.html>